

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **REALSAD s.r.o.**
sídlem Pod zámkem 204, Moravský Krumlov
zastoupen JUDr. Michaelou Voseckou Klečkovou, advokátkou
sídlem Ječná 29a, Brno

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí rady žalovaného č.j. 13159-9/2017-ERU ze dne 10.4.2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí rady žalovaného č.j. 13159-9/2017-ERU ze dne 10.4.2018, kterým žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č.j. 13159-4/2017-ERU ze dne 22.12.2017, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení vedeného pod sp. zn. LIC-13827/2010-ERU.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně namítá, že se žalovaný vůbec nezabýval důkazy, které žalobce pro objasnění skutkového stavu předložil, a nevypořádal se s tvrzeními žalobce, podle nichž bylo namístě udělit žalobci licenci na výrobu elektřiny pro fotovoltaickou elektrárnu v roce 2010, resp. nejpozději v roce 2011.
3. Žalobce dále namítá, že původně byla jeho žádost o vydání licence pravomocně zamítnuta, následně byla licence v roce 2014 žalobci udělena, a to v řízení vedeném pod stejnou spisovou značkou. Žalobce i nadále tvrdí, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem a vydal dne 2.2.2011 nezákonné rozhodnutí o zamítnutí udělení licence, přestože byly splněny podmínky pro její udělení.
4. Žalobce tedy navrhuje, aby napadené i jemu předcházející rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně žalovaný vyslovil pochybnosti o přípustnosti podané žaloby. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).
7. Zdejší soud nejprve přistoupil k posouzení přípustnosti podané žaloby. Dospěl přitom k závěru, že žaloba proti rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení podléhá soudnímu přezkumu, neboť obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí ve věci a nikoli pouhým prostředkem dozorčím. Řízení o obnově řízení nebylo v daném případě zahájeno z moci úřední, nýbrž podáním žádosti účastníka řízení (žalobce). Zamítnutím této žádosti účastník řízení nedosáhne revize původního rozhodnutí, které tak nadále zasahuje do jeho práv. Zamítnutí žádosti o obnovu řízení tedy nepochybně představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 21/2010-65 ze dne 12.3.2013). Uvedené závěry se dle názoru zdejšího soudu aplikují i na ta řízení, v nichž nejsou účastníkům ukládány povinnosti, tj. i ve správních řízeních, která nemají sankční povahu. Žaloba je tedy přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 31.10.2017 žádost o obnovu řízení č.j. 13827/2010-ERU dle § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ve které jako nové skutečnosti a důkazy označil stanovisko ve věci posouzení bezpečnosti výroby (fotovoltaické elektrárny) při výměně prvků, které nepodléhají revizi, ze dne 10.7.2017 a stanovisko ve věci posouzení časové posloupnosti jednotlivých typů revizí a prvního paralelního připojení ze dne 13.5.2016; obě stanoviska vypracovala Vysoká škola báňská, Technickou univerzita v Ostravě (dále jen „stanoviska“), a „novější judikaturu“.
10. Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
11. Obnova řízení je procesním prostředkem, který slouží k dosažení nápravy pravomocných správních rozhodnutí a je přípustný toliko při splnění zákonem stanovených podmínek. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6 As 39/2009-74 ze dne 13.5.2010 uvedl, že *„[o]bnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 je – na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle § 94 téhož zákona – určena k nápravě skutkových nesprávností. Případná změna či ustálení judikatury Nejvyššího správního soudu spadá do oblasti právního posouzení věci a není skutečností či důkazem, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu“*. Odůvodňuje-li tedy žalobce žádost o obnovu řízení mimo jiné odkazem na soudní rozhodnutí vydaná po pravomocném rozhodnutí ve věci, pak se nejedná o důvod, na základě něhož by bylo možné žádosti žalobce o obnovu řízení vyhovět.
12. Pokud jde o odborná stanoviska, resp. závěry v nich obsažené, tak ani ta nejsou způsobilá naplnit podmínky dle § 100 odst. 1 správního řádu, neboť byla vydána po nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení (vůči němuž žádost o obnovu směřuje) ukončeno (tj. po 19.12.2014, kdy rozhodnutí o udělení licence č. 111018002 č.j. 13827-69/2010-ERU ze dne 17.12.2014 nabylo právní moci a původní řízení tak bylo ukončeno). Stanoviska totiž byla vydána ve dnech 10.7.2017 a 13.5.2016. Nejedná se tak o skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, jak požaduje § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.
13. Právě uvedené správně dovodil i žalovaný v napadeném (str. 3 a 4) i jemu předcházejícím (str. 6 a 7) rozhodnutí; nebyl tak dán důvod věcně se s podklady přiloženými žalobcem k žádosti o obnovu řízení (především závěry obou stanovisek) zabývat.
14. Nadto zdejší soud nepřehlédl, že se nejedná o skutečnosti nebo důkazy, které by měnily skutkové okolnosti zjištěné v původním řízení. To vyplývá i ze samotné žádosti o obnovu řízení, kde žalobce uvedl, že *„[n]a základě Stanoviska VŠB II. a ostatních důkazů tedy lze konstatovat, že Energetický regulační úřad při posuzování splnění technických předpokladů nesprávně posoudil správnost revizních zpráv a v konečném důsledku nesprávně posoudil, jestli v daném správním řízení byly splněny technické předpoklady pro vydání licence“*; jedná se tedy o podklady, na základě nichž mělo dojít k jinému právnímu posouzení konkrétních skutečností v původním správním řízení – k tomu však obnova řízení neslouží.

15. Pro úplnost zdejší soud uvádí, že žalobce v žádosti o obnovu řízení neuváděl důvody pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy zrušení či změnu rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno.
16. Pokud jde o žalobní námitku, kterou žalobce brojí proti průběhu původního správního řízení, resp. proti vydání dvou dle názoru žalobce protichůdných rozhodnutí, tak ta má předmět tohoto řízení a není tak namístě, aby se jí zdejší soud zabýval.
17. Pokud jde pak o veškerou argumentaci žalobce, vedenou především u jednání soudu, podle které měl žalobce získat licenci nejpozději v roce 2011 (a nikoli až v roce 2014), pak tu nejde o tvrzení dříve neznámých skutečností ani o tvrzení existence dříve neuplatnitelných důkazů (§ 100 odst. 1 písm. a/ správního řádu), neboť tuto argumentaci mohl žalobce uplatnit v opravném prostředku právě proti udělené licenci v roce 2014; již v tu dobu totiž žalobce věděl, že v roce 2011 elektrárna podmínky pro vydání licence splňovala, resp. splňovat mohla, jelikož byla dokončena. Právo podat opravný prostředek proti udělené licenci (tu pokud jde o den, k němuž byla udělena) tehdy zůstalo ze strany žalobce neuplatněno.
18. Nad rámec uvedeného je vhodné poukázat na to, že otázka, zda lze vydat licenci ve smyslu energetického zákona se zpětnými účinky, již byla předmětem posouzení Ústavním soudem, který ve věci „FVE Mozolov“ (v níž bylo kromě jiného zjištěno, že zpráva o výchozí revizi nejenže nebyla provedena na celé zařízení, resp. na jeho NN část, ale nadto byla pozměněna) vyslovil, že specifickým hlediskem ve věcech zrušení rozhodnutí o udělení licence k výrobě elektřiny musí být nemožnost vydat novou licenci se zpětným datem (bod 65 nálezu Ústavního soudu ze dne 30.5.2018, sp. zn. I.ÚS 946/16).
19. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že nebyly dány důvody pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu a žalovaný nemohl rozhodnout jinak, než žádost žalobce zamítnout. Žalovaný tak dle názoru zdejšího soudu aplikoval správní právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 21.11.2019

David Raus v.r.
předseda senátu